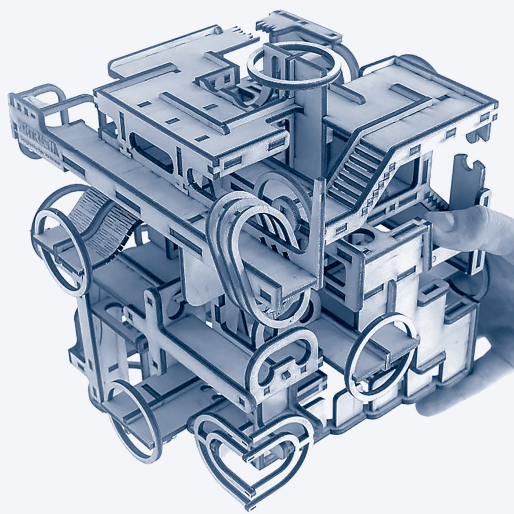

compensării măsurilor antisemite, reconstituirii averilor interbelice, renegării naționalismului românesc, jumulirii populației actuale.... prin combaterea neobosită a „antisemitismului”. Ceva ca să îndulcească pastila reconquistei, uriciunea neobirului. Represiunea împotriva antisemiților și batjocorirea străbunilor noștri anticorpiici sînt puneri în gardă. Ele ne deshid ochii asupra posturii jalnice pe care am/vom avea-o într-un stat filoveiresc. Devine clar că nu e vorba de „amiciție”, ci de domesticire, întru parazitare capitalistă.

Evreii care chiar au dorit camaraderie cu noi, nostalgicii cu o dimensiune românească, au primit o lovitură grea de la Romani/Brucani, de la cohorta de mafiști/paraziți israelieni ce ne-au sărit la gît după 1990, de la Florianii care au otrăvit iremediabil relația; făcîndu-ne atenți la cît i-a costat pe palestinieni nostalgia evreiască pentru întoarcerea „acasă”. Pentru evreii români adevărați, climatul creat de evreii postcomuniști e un dezastru. Revin la recomandarea studierii arhivei „Realității Evreiești” (oficios al comunității evreilor (post)comuniști rămași în România) pentru a observa ce spirit răzbnător/dușmănos cultivă musafirii noștri vechi, an după an, lună de lună, ceas de ceas. Cu efect de disoluție națională. Orice dușman al lor trebuie repudiat de români, chiar dacă are merite față de țara acestora. În schimb, consecvența anticorpiilor românești este detestabilă; spre deosebire de cea de sens contrar, a evreilor nostalgici comuniști, colaboraționiști ai regimului genocidar anti-romanesec, evocați cu duioșie, sau cu nenumărate circumstanțe atenuante. Așa ceva nu s-ar putea întîmpla niciodată la ei: să denunțe continuu crimele evreilor împotriva altora, în loc să se ocupe de ale altora contra lor.

Nouă însă ni se cere să susținem și cotropirea palestinienilor, ca să fie clar ce am devenit. Nu prieteni ne vor - ci supuși. Politicienii de serviciu deja le cîntă isonul, din interes sau dîrîind de frică (a se vedea cazul Dan Șova, sau mai nou George Simion) într-un mod care, probabil, îi îngreșează și pe beneficiari (dacă nu cumva se distrează copios de spectacolul slugărniciei fanariote al celor ce-și bat joc de interesele pe care se fac a le reprezenta). Iar culturnicii fac sluj la orice os, în timp ce populiunea nu contează, trăind parazitat, vîslind prin mocirlă devastator, în contra neamului. A degenerat sub pragul la care mai merită apărută. Nimic deci, în cale. De ce s-ar mai încurca re-ocupanții cu menajamente, în loc să-și impună autoritatea în forță?

De ce nu se poate trage o concluzie din segmentele 1-3?

Pentru că ansamblul informațiilor/semnalelor, despre numeroase fapte atestabile, creează impresia că România a fost deturnată, cotropită, colonizată, devalizată de evrei, după 1989. Ca și după 1944, dar pe sens invers. Dar asta... **nu se poate, principal**, căci ar înseamna că o idee susținută de vechii „antisemiți” ... poate (deci putea) fi validă, într-un anume context. Or, s-a decretat că o idee „antisemită” (o critică la adresa evreilor, văzuți ca o comunitate distinctă, în conflict de interese cu comunitatea românilor) nu poate fi decît greșită și chiar criminală! S-au mai pus rele în circa evreilor și a ieșit pogrom/ măcel, nu?. Holocaustul a presupus antisemitismul... deci antisemitismul produce holocaust, care, fiind generator de genocid, trebuie interzis. Așa cum cuțitul ar trebui eliminat, ca să nu fie înfipt în cineva. Sau mai bine mîna, potențial criminală - tăiată. Sau și mai bine, creierul, controlat riguros, ca să nu poată încolți în el gînduri periculoase. Toate mașinile oprite – pentru că au produs atîtea accidente. Securitate, înainte de toate!... Liniște! Ca să nu apară vreun „terorism”... eliberator. În genunchi, ca să nu pățim ceva, dacă ne îțim, dacă deranjăm mafia uzurpatoare. Ca atare, legiferăm: evreii nu se pot asocia în paguba altora niciodată, e o teorie a complotului absurd și ucigașă; cine susține că așa ceva e (a fost) posibil trebuie întemnițat. Cam așa e „raționamentul” găunos invocat ca să ni se pretindă să ne trădăm demnitatea și țara, lăsîndu-ne, cuminte, buzunăriți.

Nimic nu îi împiedică pe cei ce s-au aratat covîrșii de vinovația față de evrei a unor actori de pe scena deceniului ‘40 și se simt personal responsabili, **să plătească despăgubiri, din buzunarele lor**, oricît doresc, „supraviețuitorilor Holocaustului” - **adică urmașilor tuturor evreilor din România interbelică**. Dar dacă am trăi în democrație reală, fie ea și „reprezentativă”, parlamentarii nu ar asculta - în unanimitate - comanda celor opt mii de cetățeni susținuți de presiunile oculte și indicațiile presei, ordinele „vectorilor de opinie” din media

fiind absolut irelevante pentru cei obligați să-și respecte **mandatul dat de „supraviețuitorii genocidului comunist”**. Pentru că e imposibil de presupus că oamenii simpli (cum ar fi foștii cooperatori lăsați fără pensie, foștii muncitori care nu au parazitat prin birouri, etc.), oricît ar fi de bombardați (reeducați) propagandistic, s-ar simți responsabili civil pentru acte de acum 75 de ani, care nu-i privesc; și că preferă/vor să crape de foame ca să satisfacă financiar (din buget alimentat și cu împrumuturi externe) pretențiile evreiești; lăsîndu-și străbunii – huliți - fără cruci, ca să întrețină cimitirele altora, pentru a reface sinagogile, templul Coral, sau să susțină Teatrul Evreiesc de Stat ca să mai poată juca în idiș Maia Morgenstern....

„Industria holocaustului” duduc la noi indecent, fiind vorba, dincolo de acoperirile ideologice, de un jaf calificat, asupra unei populații împinse la extincție/băjenie, realizat prin deturnarea democrației, legislativul și executivul ascultînd de diverse indicații, în loc să slujească alegătorii.

Asta în ce privește logica intereselor. Cît privește sentimentele (invocate ca temei de spoliere), popoarele/oamenii își detestă opresiuni, ura colectivă fiind contagioasă, contribuînd la cheagul local și avînd inerție culturală. (ceea ce și evreii știu și valorifică, în timp ce pretind altora să nu o facă: numai aua lor e legitimă...). Negrii și indienii încă nu uită ce le-au făcut albi. (Mă rog, niște albi...). Nici noi nu iertăm loviturile turcilor, rușilor, ungurilor etc., căci încă suportăm consecințele. Nu mai adugăm alți „niște”... ca să nu fim excomunicați... pentru xenofobie. Resentimente firești/ome-nești - contra celor ce te păgubesc. De altfel, în caz de război, cei ce ne trimit să crăpăm pentru țară, recurg din plin la diabolizarea inamicului. Există însă o excepție. Evreii nu trebuie urîți, niciodată, orice ne-ar face. E o prefigurată crimă împotriva umanității. Chiar și un mizantrop trebuie să precizeze că urăște oamenii... cu excepția evreilor.

Palestinienii (semiți) se consideră cotropiți de evrei (mulți khazari, deci probabil nesemiți) și, ca atare, îi detestă. Este vorba de „antisemitism” și aici, sau moșierii semanticii evită folosirea termenului în acest caz, pentru a nu-i compromite/dilua utilitatea represivă? Dar nici nu pot admite explicit excepții ale Marii Excepții, căci atunci, puși în fața dovezilor privind invazia/acapararea noastră - cea nouă sau cea veche - nu ar mai putea recurge la m-rotă „antisemitismului” ca să ne interzică să ne apărăm interesele. De aceea, legile impuse de Katzi, Floriani, Shaffiri, Vexleri nu se încurcă cu/printre nuanțe. Infracțiunea antisemitismului poate consta în denunțarea oricărei daune produse de evrei românilor sau a puterii lor excesive asupra destinului nostru. Deși, într-un astfel de caz, amiozitatea e cît se poate de firească și sănătoasă pentru organismul național, ea poate fi tratată cu pușcărie, temerarul fiind trimis spre reeducare, alături de hoți/criminali. Iar recidiviștii, care nu-și schimbă părerea (ura sporindu-le-o chiar, firese, după un astfel de „tratament” abuziv) merită încă patru ani de întemnițare... Și tot așa, pina la moarte, dacă nu se cumînesc. Restul e libertate...

Măi să fie... Trebuie să mă fi rătăcit cumva, studiind contribuția evreilor la tragedia tranziției, așa cum se înșală sigur cei ce cred că evreii au avut un rol hotărîtor la instalarea comunismului sau că sînt colonizați abuziv peste noi. M-am luat după falsificări, am fost intoxicat cu picături de otravă, adunate în sitele selecției mele? Am căzut victimă unor aparențe înșelătoare, sau chiar unei distribuie propagande dălmănoase, fără legătură cu realitatea? Nu s-a întîmplat ce ni se pare că s-a întîmplat, sau doar am interpretat defectuos ce am constatat, incapabil să înțeleg? Nu mai contează cum am ajuns la concluzii greșite, important e să le reneg imediat. Căci oricît de atent/mult am cercetat problema, tot procurorii/ judecătorii știu mai bine.... Într-o societate avansată, Ministerul Adevărului distribuie lumina.

Înseamnă că visăm (un coșmar) cu ochii deschiși, de trei decenii, și nu reușim sa ne trezim (ca în **Îngerul Exterminator** al lui Bunuel) ca să vedem lumea corect... Așa cum ni se cere de sus, de Căluze. Dar unde o fi rătăcirea? Cum de ne-am infundat în eroare, hipnotizați de fapte ce se auto-răstălmăcesc?

Hai să mai facem cîțiva pași, înainte de a căuta o evadare din această încurcătură...

M-am apucat să explic, în acest segment, ceea ce vulturul Vatamniuc i-a trîntit fulgerător în față lui Tismăneanu, la 17.12.2006: „**Condamnarea comunismului? Nu asta ne interesează pe noi, ci condamnarea comuniștilor**”. Vatamaniuc se referea la interesele românilor victime; sau ale Romaniei ca victimă a deturnării din decembrie 1989. (Care, nu cred că ne putem îndoi, a transformat cea mai mare oportunitate în cea mai mare nenorocire din istoria noastră). Cui și la ce a folosit „revoluția”? Celor pe care-i opresau comuniștii, sau celor pe care îi stînjeunea comunismul? Din 1990 am înțeles că mafiștilor locali le convine un anticomunism care să le permită înăvuțirea, cu condiția să nu degenezeze în răfuială cu gardienii privatizați. Ceea ce nu am realizat la timp e că și israelienilor le convine teza că a fost rău comunismul (deci: hai la reconstituiri - vezi segmentul 5)... dar comuniștii nu fost buni (deci: hai la pensii speciale, pentru reprimarea sub fasciști... Vezi segmentul următor).

VA URMA

FLORIN DOBRESCU

Un mincinos în Parlamentul României: SILVIU VEXLER

„...Nu era mașină, era bicicletă. Și nu mi-au dat-o, mi-au luat-o!”

În ziua de 8 martie 2021, deputatul Silviu Vexler, președintele Federației Comunităților Evreiești din România, venea în Senatul României, luând cuvântul de la tribună pentru a-l admonesta pe senatorul Sorin Lavric. Motivul? Declarațiile politice săptămânale ale acestuia, de elogiare a unor martiri ai luptei anticomuniste. Mulți dintre acești eroi ai demnității poporului român sunt considerați de conducerea FCER și de Institutul Wiesel ca fiind criminali de război și fasciști. Nu voi insista aici asupra netemeiniciiei acestor acuzații [...].

Lată conținutul minciunii lansate de d-l Vexler drept adevăr istoric, de la tribuna celui mai înalt for al democrației românești: „*Tot acum peste 80 de ani, reprezentanții Mișcării Legionare, aflați la Cămpulung Moldovenesc, l-au scos din casa sa pe rabinul orașului, l-au dezbrăcat și l-au înjugat la un car; apoi l-au pus pe fiul său să conducă acel car prin oraș, timp în care alți legionari au vandalizat casa sa, au vandalizat sinagoga și i-au dat foc. I-au omorât, în mod evident, pe amândoi.*”

Întîmplarea face că eram informat în legătură cu acest episod petrecut la Cămpulung în ziua de 12 octombrie 1940. Iar asta deoarece am avut o relație apropiată cu Vasile Blănaru-Flamură, poet, ziarist și publicist, fost deținut politic timp de 12 ani. Născut în 1913 la Cămpulungul Bucovinei, a devenit membru al Mișcării Legionare din 1927. De la el știam de acest episod, pe care l-a și evocat, cu toate urmările sale, în volumul doi al cărții „**Ion Antonescu în cămașa verde legionară**” (Editura Sepco, București, 1998, p. 176).

Ceea ce mi-a deranjat urechile a fost afirmația cum că legionarii „i-au omorât, în mod evident, pe amândoi”, pe rabin și pe fiul său, după ce i-ar fi batjocorit cu acel car prin sara Cămpulung [...].

Dar haideți să mergem acum la sursa Vasile Blănaru-Flamură. Celor care vor obiecta că amintirile octogenarului Blănaru din anii 1990 nu pot fi considerate sursă documentară, le voi răspunde de pe acum că nici evocările lui Matatias Carp din „**Cartea Neagră. Suferințele evreilor în România. 1940-1941**” (sursa informației d-lui Vexler în care, de altfel, nu se pomeniște nimic de vreun omor legionar la Cămpulung) nu pot fi, de asemenea, considerate sursă documentară. Trebuie precizat că alcătuirea acestui tablou general al abuzurilor contra evreilor din perioada 1940-1941 nu beneficiază, în general, de nici un fel de suport documentar. Carp și-a asumat înregistrarea evenimentelor, de cele mai multe ori din relatări orale sau scrise ale unor martori oculari, fără a proba eventualele exagerări sau inadvertențe, fără a invoca surse documentare judiciare sau de altă natură. Ei, bine, genul acesta de mărturie nu sunt documente istorice. Chiar și Raportul Final al Comisiei Wiesel păcătuiește prin preluarea facilă a unor evocări precum cele din cartea lui Matatias Carp ca izvoare istorice certe în susținerea unui document oficial al statului român.

Și totuși, relatările orale au și ele importanță lor, chiar dacă nu definitorie, în cercetarea istorică. Iar dacă am ascultat evocările notate de Carp, de ce nu le-am asculta și pe cele așternute pe hârtie de Blănaru?

Concret, pe lângă vechimea sa în mișcare și prestigiul profesional, Vasile Blănaru avea un ascendent asupra organizației legionare județene (pe atunci, Cămpulung Bucovina constituia un județ aparte), deoarece era originar de acolo, crescuse în zonă și influențase evoluția structurilor locale. Vasile Blănaru fusese trimis de conducerea Mișcării Legionare de la București, pentru a se informa și a redacta un raport cu privire la o serie de nereguli petrecute pe plan local, printre care și incidentul din 12 octombrie 1940. La înapoierea în București, după 1 ianuarie 1941, el avea să întocmească un raport detaliat, înmânându-i secretarului general al mișcării, Nicolae Petrașcu. Practic, Blănaru constatare că, la nivelul organizației județului Cămpulung, exista o anumită divergență de vederi între prefect, avocatul Cristofor Rusu, și respectiv Visticu Erhan. Acesta din urmă, țăran autodidact, era cel mai vechi legionar din județ, apropiat al lui Corneliu Codreanu, iar în cadrul organizației politice județene conduse de Matei Hojbotă, Erhan avea în spate cel mai numeros grup, acela al

țăranilor. „*Am înțeles – arată Vasile Blănaru – că neînțelegerile din fruntea organizației legionare cămpulungene se rezumă la un fel de conflict de principii și metodă, dintre prefectul județului și Visticu Erhan. Avocatul Cristofor Rusu, trecut prin școala ideologică a centrului Universitar din capitala Bucovinei, se găsea alături de majoritatea intelectualilor legionari, care erau considerați moderați, din grupul legionarilor ce voiau ca orice acțiune să se petreacă în spiritul ordinii și disciplinei legionare, fără nici un fel de abuz, în cel mai desăvârșit legalism.*” Consider necesar să menționez că, pe tot parcursul celor patru luni de guvernare legionară a existat această antinomie între moderații care doreau o guvernare bazată pe ordine și legalitate, și acele grupuri radicale, exaltate care, de multe ori, ieșind de sub autoritatea ierarhică, au comis abuzuri și ilegalități.

Vorbind despre Visticu Erhan, Blănaru spune: „*Hiba era că acest chipeș bărbat (în închisorile staliniste de mai târziu va fi cunoscut ca «Leul Bucovinei»), fost conducător al Arcăziilor cămpulungene, acumulate până atunci o doză prea mare de ură contra tuturor celor socotiți de el vinovați direct sau indirect de îngrozitoarele masacre din 1938 și 1939, din care cauză duritatea cu care încerca să rezolve unele dificultăți, mai cu seamă de natură economică, i-au creat faima unui legionar fanatic, gata să iasă de sub ordinea Mișcării ca element de guvernământ.*”

Teoretic, Visticu Erhan avea dreptate, practic însă, nu. Pentru că acum, în 1940, la putere fiind Legiunea, trebuia să facă față unor greutăți economice imense în combaterea cărora nici fanatismul, nici spiritul de vendetă, cu atât mai puțin teroarea, nu aveau ce căuta. (...)”

Ce mai constata Vasile Blănaru Flamură în investigația sa la Cămpulung? „*Că într-adevăr Visticu Erhan, în calitate de responsabil cu misiunea specială de a se ocupa cu aprovizionarea populației, a comis câteva abuzuri, de pildă a fost de acord cu confiscarea unor cantități de alimente de primă necesitate, făină zahăr și ulei, găsite în magazinele unor negustori care se vindeau cu preț de specula, deși Ordonanța prefecturii județului interzicea confiscarea de alimente. Cum 90% din comerțul orașului Cămpulung se găsea în mâna evreilor, era de la sine înțeles că măsurile aplicate vizau, în primul rând, negustorimea evreiască, ceea ce putea foarte ușor să se numească acțiune antisemită draconică (...).*”

Dar iată cum se petrecuseră evenimentele din 12 octombrie 1940, conform anchetei întreprinse de Vasile Blănaru: „*La poliția orașului s-a primit o notă informativă semnată de un evreu, prin care se aducea la cunoștință autorității de stat că sinagoga din centrul orașului a fost transformată în depozit clandestin de alimente că mari comercianți din oraș au găsit templul comunității evreiești «locul cel mai sigur în care să își deosească marfa menită să le aducă venituri ilicite importante» și în același timp să depună nemijlocit la sabotarea eforturilor depuse pentru aprovizionarea populației și hrănirea a mii de familii refugiate din teritoriile ocupate de ruși și stabilite în Cămpulung. Pentru că privea direct sectorul aprovizionării, Visticu Erhan, în calitate de responsabil al acestui sector dificil, fără o împuternicire specială din partea procurorului, a dispus efectuarea unei percheziții polițienești la sinagoga orașului. Spre surprinderea și indignarea românilor din localitate, cu ocazia acestui control, s-au descoperit ascunse în casa de rugăciune a evreilor cantități mari de făină, zahăr și mălai. Dar indignarea oamenilor a fost mai revoltătoare atunci când, la aceeași percheziție, s-a găsit și un depozit de arme și muniții, despre rostul cărora acolo, în temple, nimeni din conducerea sinagogii n-a putut da o explicație justă. Reamintim cititorului că la acea oră încă mai era valabil Jurnalul Consiliului de Miniștri din 24 mai 1938, prin care se introdusese pedeapsa cu moartea, nu numai pentru atentate politice făptuite sau numai puse la cale, ci și contra deținătorilor ilegali de arme.*”

E de remarcat faptul că Erhan nu a deferit organelor judiciare pe rabin și pe ceilalți evrei

care răspundea de sinagogă, caz în care ar fi fost pasibili de pedeapsa cu moartea, preferând să pună în scenă, după mintea lui de om simplu și fără multă școală, o pedeapsă publică, din păcate cu totul pe deasupra legii. Astfel, „*cu de la sine putere, a invitat la fața locului pe șeful poliției locale, pe procurorul orașului, care nu era legionar, și pe șeful organizației legionare orășenești. Tot cu de la sine putere, a adus acolo pe rabinul comunităților evreiești și pe trei negustori evrei, proprietarii produselor descoperite în sinagogă, pe care i-a declarat sub stare de arest. S-a întocmit un proces verbal de constatare, semnat și de procuror; și de evreii prezenți, și de legionari, după care a fost încărcată marfa în două căruțe de piață (fără cai), Visticu s-a înhămat să tragă, iar pe evrei i-au obligat să împingă din spate, împreună cu polițiștii legionari prezenți. Și astfel, ciudaata caravană a parcurs centrul orașului, drumul de la sinagoga evreiască până la fosta clădire a Poliției (în spatele școlii primare), o distanță de circa 500 de metri. Aici marfă declarată confiscată a fost predată cantinei refugiaților; iar armele și munițiile am intrat în proprietatea Poliției. Toți evreii implicați în această afacere gravă inclusiv rabinul, după o muștruliuăla mai mult pentru intimidare, au plecat la casele lor. Nici atunci, nici la «Rebeliune», în Cămpulungul Bucovinei evreii nu au fost măcelăriți de «hoardele legionare». Abuzuri s-au întîmplat, fărădelegi nu.”*

Așadar, conform mărturiei lui Blănaru, nu numai că rabinul și fiul său nu au fost uciși de legionari, dar aflăm că aceștia, împreună cu negustorii evrei, se făceau vinovați de stocarea ilegală a alimentelor, pe o penurie economică sporită de aflulxul de refugiați din Bucovina de Nord, ocupată de sovietici. Ca să nu mai vorbim de arme. Iar „bestiile legionare” nu deferesc pe vinovați Justiției, fiind pasibili de pedeapsa cu moartea, aplicându-le doar o lecție publică, după mintea lor de țărani simpli. E drept, această lecție fiind ilegală... Iar la final aflăm că nu doar rabinul a tras la căruțe (căci erau două, nu una), ci atât evreii, cât și legionarii le-au împins 500 de metri.

Ba, mai mult, aflăm că, în cele din urmă, s-au luat și măsuri disciplinare față de Visticu Erhan. Pentru că tot mărturia lui Vasile Blănaru-Flamură arată că, în raportul pe care avea să îl înmâneze secretarului general Petrașcu, la București, el avea să propună ca, în diferendul dintre legalistul prefect Rusu și anarhicul Erhan, acesta din urmă să fie înlocuit din funcție și trimis într-o altă regiune a țării. Propunerea a fost acceptată de conducerea centrală, dar precipitarea evenimentelor din ianuarie 1941, încheiate cu înlăturarea de la guvernare a Legiunii, nu au mai dat răgazul ca decizia să fie pusă în practică.

Indiferent cum au stat lucrurile la Cămpulung, ceea ce cred că rămâne ca o pată, atât pe obrazul Parlamentului României, de la a cărui tribună a fost lansată, cu titlu de comunicare oficială, cât și pe obrazul comunității evreiești al cărei președinte a lansat-o, este **minciuna**. Denaturarea adevărului istoric. Sigur, față de sutele de mii de morți pe care conducerea FCER și INSHR-EW le reproșează poporului și statului român, s-ar putea spune că acei doi morți care nu au fost de fapt omorâți, de la Cămpulung, reprezintă o cifră derizorie. Dar nu pot să nu întreb: dacă atât de ușor un lider al comunității evreiești și demnitar al statului român își permite să arunce o minciună și totodată o acuzație – pentru că este o acuzație, măcar la adresa acelor legionari din Cămpulung, care azi au urmași – apoi câte astfel de cazuri de inexactități (ca să mă exprim elegant) or mai fi în șirul lung de infamii puse în căraa atâtor și atâtor români din acele luni de guvernare? [...].

În fine, nu e de prisos să-mi exprim părerea cu privire la necesitatea ca dl deputat Silviu Vexler să aibă cavalierismul și onoarea de a reveni asupra declarației sale, cu o cuvenită rectificare. Ca să nu mai vorbesc de scuze...

Sursă: buciumul.ro

Titlul original: „Încă o minciună a d-lui Vexler. Cum se umflă numărul victimelor evreiești de la tribuna Parlamentului”